

[Rimstad.]

lovforslag mærker en tendens til at understrege denne for samfundet så skadelige opfordring til indtægtsudligning. Det gælder f. eks. den for sine skattelettelser så højt besungne nye udskrivningsskala, der ganske vist giver skattelettelser for de mindste indtægter og for mellemindtægterne, men sandelig ingen nedsættelse for de øverste indtægter. Da der således for disse indtægters vedkommende ikke ydes nogen kompensation for omsætningsafgiften gennem en nedsættelse af den direkte skat, betyder dispositionen nettoindtægtsnedgang for disse indtægtsgrupper. Mener man virkelig blandt magthaverne i vort land, at dette er en rigtig beskatningspolitik i en situation, hvor det først og fremmest gælder om at forøge produktionen for at holde hele det løsslupne forbrug stangen?

Når jeg som leder ønsker en større indsats på et enkelt felt, i en enkelt afdeling, for at helheden skal have fremgang, så vælger jeg da ikke helt håbeligt at sætte den pågældende afdelingsleder ned i løn og derved gøre tilværelsen vanskeligere for ham og give ham et mindre overskud af kræfter til mit formål. Jeg ved tværtimod, at en større indsats må og skal tilsvares af en større løn for overhovedet at fremkomme.

Op på samme vis må den højtærede finansministers forslag vedrørende villareparationer anskues. Lad gå med, at man fra statens side ønsker at nedsætte fradragsmulighederne for reparationer fra en eller anden procent til en lavere. Det rigtige eller det forkerte kan her diskuteres, men hvorfor i alverden indfører man en bestemmelse om et maksimumbeløb på 1.500 kr.? I en sådan bestemmelse ligger der igen ud fra misundelsessynspunkter en diskriminerende indtægtsudligning til skade for initiativ og arbejdsomhed.

Der kan nævnes mange andre eksempler på den samme tendens. Fælles for dem alle er, at det jo ikke her drejer sig om indtægter, som staten ikke kan undvære, men om politisk propaganda drevet på baggrund af begærligheden efter at forsluge sig i misundelsens brød. Det samlede beløb, staten tager ind på disse områder, er minimalt, fordi tilfældenes antal er så ringe. Der var i 1961 her i landet ca. 1.500.000 personer, der

betalte statsskat, men af disse havde kun 1.300, altså mindre end 1 af 1.000, en skattepligtig indtægt på 100.000 kr. eller derover. Det, der i dag er galt i vort samfund, er ikke, at lønspredningen er for stor. Den er for ringe, og den er for ringe til, at vi kan bevare de bedste af de kræfter, vi uddanner under så store omkostninger, i den nationale produktion.

Der må her et andet klima til mellem befolkningsgrupperne. „Han er aparte, han skal karnøfles“, sagde allerede H. C. Andersen ironisk i et af sine æventyr om den, der var større end omgivelserne; og forleden dag hørte vi her i tinget det ærede medlem hr. Peter Nielsen læse op om børskurser og udbytter med det formål, på helt forældet vis, at grave dybe misundelsens grøfter mellem arbejderbevægelsen og erhvervene. I den foreliggende situation er en sådan grøftegravning særlig skadelig. For uden fælles anstrengelser og uden at tage hensyn til nødvendigheden af det arbejdsstøtteskab mellem samtlige produktionens deltagere, som vor vanskelige økonomiske situation så stærkt opfordrer til, kommer vi ikke helskindet igennem det, der venter os forude, hverken med vor økonomi eller med vor beskæftigelse i behold.

I begyndelsen af sin fremsættelsestale til finanslovforslaget sagde den højtærede finansminister noget, som jeg ikke forstod. Han sagde, at fra efteråret i fjor stod det klart for alle, at den danske økonomi blev præget af inflatoriske kræfter med pristigninger og tab af valuta til følge, samt at det også stod klart for alle, at forringelsen af den statsfinansielle stilling havde været en medvirkende årsag hertil.

Jeg mener ikke, at den årsagssammenhæng, der her postuleres, kan være rigtig. Når den danske økonomi i efteråret 1961 blev præget af inflatoriske kræfter, skyldtes det dog ikke forringelsen af den statsfinansielle stilling, men udelukkende de let-sindige regeringsdispositioner, der fra begyndelsen var karakteriseret ved regeringens manglende tag i overenskomst-situationen; et forhold, som folketinget meget nødtvungent måtte afhjælpe på et tidspunkt, da kontrollen over situationen var mistet af regeringen.

Den bølge af lønforhøjelser, som dette fejltrin medførte, skaffede os statstilskud-